

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka a ve věci

žalobkyně: **A.-F., s.r.o., IČO X**
sídlem K V., K.
zastoupena daňovým poradcem Ing. Janem Ekrtem
sídlem Mistra Jana Husa 501, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, č. j. 35600/16/5300-22442-711492,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4274079/15/2111-50523-203780. Správce daně tímto rozhodnutím v důsledku neuznání uplatněné opravy výše daně za dlužníka v insolvenčním řízení o částku 975 057 Kč vyměřil žalobkyni vlastní daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období červenec 2015 ve výši 466 304 Kč.
2. Žalobkyně v žalobě předně shrnula dosavadní průběh řízení. Namítla, že nesouhlasí

s výkladem § 44 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 28. 7. 2016 (dále jen „zákon o DPH“) uplatněným ze strany žalovaného v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně provedla v řádném daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období červenec 2015 opravu výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení [P. u., a. s., IČO: X, se sídlem J., (dále též „dlužník“)], jehož úpadek byl zjištěn usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2014, a usnesením ze dne 27. 5. 2014, byl na jeho majetek prohlášen konkurs s účinky k 29. 5. 2014. Podle žalobkyně právě pohledávky za dlužníkem vzniklé v období od 16. 9. 2013 do 17. 1. 2014, tedy v době kratší než 6 měsíců před účinky rozhodnutí o úpadku, jsou pohledávkami, u nichž je možné provést opravu výše daně na výstupu dle § 44 odst. 1 zákona o DPH. Důvodnost závěru, že žalovaný uplatňuje nesprávný právní výklad předmětného ustanovení, lze opřít o rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 4. 2014, č. j. 10 Af 534/2012-86, Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Afs 170/2014-42, Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 5. 2015, č. j. 22 Af 51/2012-68, a Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Afs 190/2015-57, ve kterých byla posuzována zcela identická situace. Z uvedených rozhodnutí je navíc zřejmé, že Nejvyšší správní soud rozhodl o dané otázce více než jedním rozsudkem, jak nesprávně uvádí žalovaný.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s žalobkyní provedeným výkladem šestiměsíčního časového testu dle § 44 odst. 1 zákona o DPH. Sám žalovaný vykládal předmětné ustanovení zejména pomocí metody výkladu gramatického a teleologického, přičemž při gramatickém výkladu vycházel z logického plynutí času, tedy že pohledávky daňového subjektu vznikají postupně za sebou v návaznosti na uskutečňování jednotlivých zdanitelných plnění. S ohledem na to, že čas plyne od minulosti k budoucnosti, musí termín „*nejpozději*“ označovat soubor pohledávek, které vznikly od časového okamžiku v minulosti omezeném dle § 44 odst. 3 zákona o DPH do 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku. V případě, že by měl zákonodárce opačný záměr, zvolil by slovo „*nejdříve*“. Správnost tohoto výkladu podporuje i provedená novela znění § 44 odst. 1 zákona o DPH účinná od 29. 7. 2016, kterou bylo slovo „*nejpozději*“ nahrazeno slovním spojením „*v období končícím*“. Při teleologickém výkladu pak žalovaný vycházel z důvodové zprávy k zákonu č. 47/2011 Sb., kterým se mění zákon o DPH, ve které bylo uvedeno, že možnost opravy výše daně na výstupu za dlužníky v insolvenčním řízení byla zavedena v souvislosti s negativním vývojem ekonomické situace jako opatření s cílem pomoci daňovým subjektům, jejichž c.-f. snižují nedobytné pohledávky u podnikatelských subjektů v platební neschopnosti. To jsou nepochybně zejména dlouhodobě nedobytné a nevymahatelné pohledávky, nikoliv pohledávky krátce po splatnosti. Správnost tohoto výkladu podporuje rovněž i důvodová zpráva k zákonu č. 243/2016 Sb., jímž bylo znění § 44 odst. 1 zákona o DPH novelizováno. Uvádí se v ní, že provedená změna má za cíl pouze vyjasnit stávající úpravu a jejím záměrem není jakýkoliv věcný posun této problematiky, neboť úmyslem vždy bylo umožnit daňovým subjektům opravovat pohledávky za dlužníky v insolvenčním řízení u pohledávek starších více než 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku. Jde-li o žalobcem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu, těchto si je žalovaný vědom, avšak s ohledem na jejich nízký počet je nelze považovat za ustálenou judikaturu. S ohledem na provedenou novelizaci § 44 odst. 1 zákona o DPH, jakož i na důvodovou zprávu k zákonu č. 243/2016 Sb. je žalovaný přesvědčen o správnosti svého výkladu a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného opětovně poukázala na to, že se od počátku snažila argumentovat postojem Nejvyššího správního soudu jako nejvyšší instituce

v oblasti správního práva vyjádřeným v jeho rozsudku č. j. 9 Afs 170/2014, ve kterém zcela jasně vyslovil závěr, že opravu výše daně lze provést pouze u pohledávek, které nejsou ke dni úpadku starší než 6 měsíců. Shodný názor byl vyjádřen v rozsudku téhož soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Afs 190/2015-57, a nejnověji pak i v rozsudku ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 117/2016-27, vydaném až po předmětné novelizaci § 44 odst. 1 zákona o DPH. Pokud pak jde o argument žalovaného, že novelizovaný text ustanovení podporuje jeho výklad, tak podle žalobkyně potvrzuje jen skutečnost, že původní znění nebylo tak zcela jednoznačné a jasné, jak žalovaný uváděl. Rovněž poukázala na to, že není zcela obvyklé, aby bylo rozhodnutí zdůvodňováno novelizací zákona, která byla provedena až *ex post*. Závěrem připomněla, že by státní orgán měl respektovat závěry Nejvyššího správního soudu, které byly vyjádřeny shodně již minimálně ve třech rozsudcích týkajících se dané problematiky, zatímco k opačnému závěru podporujícímu výklad aplikovaný žalovaným dosud Nejvyšší správní soud v žádném svém rozhodnutí nedošel.

5. K replice žalobkyně žalovaný sdělil, že setrvává na svém původním vyjádření k žalobě a dodal, že v tomto vyjádření neoznačil znění § 44 odst. 1 zákona o DPH za zcela jednoznačné. Naopak má za to, že i vzhledem k provedené novele bylo nepochybně na místě, aby byla formulace časového období vyjasněna. Jestliže pak žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 117/2016, ten byl skutečně vydán až po účinnosti předmětné novely (tedy po 29. 7. 2016), avšak kasační stížnost byla podána již 24. 5. 2016 a stěžovatel v ní na novelu ani na důvodovou zprávu k zákonu č. 243/2016 Sb. vůbec nepoukazoval. S ohledem na § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ze znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se tak těmito otázkami soud vůbec nezabýval a jen odkázal na závěry uvedené v předchozím rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Afs 190/2015-57, neboť se věc týkala obdobných účastníků, byla řešena stejná právní otázka a stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly předchozí závěry soudu zvrátit. Nejvyšší správní soud však v uvedeném rozsudku nedovodil nezměnitelnost výkladu § 44 odst. 1 zákona o DPH a právě žalovaným uváděné nové znění předmětného ustanovení a související důvodová zpráva jsou způsobilé změnit dosavadní rozhodovací praxi soudu.
6. Krajský soud v Praze ze správního spisu v dané věci především ověřil, že žalobkyně dne 26. 8. 2015 doručila správci daně řádné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období červenec 2015, které bylo zaevidováno pod č. j. 3501552/15. Na řádku 33 daňového přiznání vykazala žalobkyně jako věřitel opravu výše daně za dlužníky v insolvenčním řízení podle § 44 zákona o DPH v hodnotě 975 057 Kč. K daňovému přiznání dále připojila dokument označený jako „Komentář k daňovému přiznání k DPH 7/2015, evidence pro účely DPH za zdaňovací období 7/2015“ a přehled dokladů označený jako „INSV – Oprava daně v insolvenční § 44 – věřitel (záporně)“. Žalobkyně provedla v uvedeném daňovém přiznání opravu výše daně u pohledávek za dlužníkem P. u. a.s., jehož úpadek byl zjištěn usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2014, č. j. KSPH 66 INS 1293/2014-A-30, a usnesením téhož soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. KSPH 66 INS 1293/2014-B-35, pak byl na jeho majetek prohlášen konkurs, přičemž účinky tohoto usnesení nastaly ke dni 29. 5. 2014.
7. Jak ze správního spisu dále plyne, dne 25. 9. 2015 vydal správce daně výzvu k odstranění pochybností pod č. j. 3659386/15/2111-50523-203780, která byla žalobkyni doručena dne 28. 9. 2015. Na předmětnou výzvu reagovala žalobkyně dne 30. 9. 2015 podáním

zaevidovaným pod č. j. 3794167/15, které obsahovalo kopie daňových dokladů, evidenci pro účely DPH v základní a snížené sazbě, komentář k daňovému přiznání za zdaňovací období červenec 2015, kopie doručenek zpráv odeslaných z datové schránky žalobkyně insolvenční správce dlužníka Mgr. M. C. a dlužníkovi, evidenci pro účely DPH za zdaňovací období září až prosinec 2014 a leden 2015 a seznam přihlášených pohledávek se stanoviskem insolvenčního správce a výsledkem přezkumného jednání. Dne 14. 10. 2015 se pak v sídle zástupce žalobkyně uskutečnilo místní šetření, jehož průběh byl zaznamenán v protokole č. j. 3796975/15/211-60562-203313 a při němž žalobkyně předložila opravné daňové doklady. Správce daně pak žalobkyni dne 18. 11. 2015 sdělil, že k odstranění pochybností nedošlo a poučil ji, že do 15 dnů od seznámení s výsledkem postupu k odstranění pochybností je oprávněna podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků. Dne 30. 11. 2015 pak žalobkyně správci daně doručila „*Návrh na pokračování v dokazování v souladu s ust. § 90 odst. 2 daňového řádu spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků*“. Správce daně neshledal důvody k pokračování dokazování a vydal dne 22. 12. 2015 rozhodnutí (platební výměr)

č. j. 4274079/15/2111-50523-203780, kterým žalobkyni vyměřil vlastní daň ve výši 466 304 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podala žalobkyně včasné odvolání, které žalovaný rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou zamítl a platební výměr potvrdil.

8. Krajský soud v Praze přezkoumal včasnou žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný s takovým postupem soudu nevyslovili nesouhlas.
9. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje § 44 odst. 1 zákona o DPH ve znění účinném do 28. 7. 2016, podle něhož „*[p]látce, kterému při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátcí vznikla povinnost přiznat daň a jehož pohledávka, která vznikla nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku z tohoto plnění, doposud nezanikla (dále jen „věřitel“), je oprávněn provést opravu výše daně na výstupu z hodnoty zjištěné pohledávky v případě, že: a) plátce, vůči kterému má věřitel tuto pohledávku (dále jen „dlužník“), se nachází v insolvenčním řízení a insolvenční soud rozhodl o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, b) věřitel přihlásil tuto svoji pohledávku nejpozději ve lhůtě stanovené rozhodnutím soudu o úpadku, tato pohledávka byla zjištěna a v insolvenčním řízení se k ní přihlíží, c) věřitel a dlužník nejsou a ani v době vzniku pohledávky nebyli osobami, které jsou 1. kapitálově spojenými osobami podle § 5a odst. 3 tohoto zákona s tím, že výše podílu představuje alespoň 25 % základního kapitálu nebo 25 % hlasovacích práv těchto osob, 2. osobami blízkými, nebo 3. společníky téže společnosti, jsou-li plátcí, d) věřitel doručil dlužníkovi daňový doklad podle § 46 odst. 1 tohoto zákona. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení je pak „[o]pravu výše daně na výstupu věřitel oprávněn provést nejdříve ve zdaňovacím období, v němž byly splněny podmínky podle odstavce 1. Opravu nelze provést po uplynutí 3 let od konce zdaňovacího období, ve kterém se uskutečnilo původní zdanitelné plnění a v případě, že dlužník přestal být plátcem“.*
10. Jak je z výše uvedeného zřejmé, jedinou žalobní námitkou a současně předmětem sporu v dané věci je právě výklad shora citovaného ustanovení § 44 odst. 1 zákona o DPH, resp.

v něm řešená otázka časového období, ve kterém musí pohledávka ve smyslu tohoto ustanovení vzniknout. Žalobkyně namítá, že podle ní je věřitel oprávněn snížit DPH na výstupu o částky odpovídající neuhrazeným pohledávkám za dlužníky v úpadku u pohledávek, které vznikly v období posledních 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku a tento výklad opírá i o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Afs 170/2014-42, a ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Afs 190/2015-57. Podle žalovaného naopak sporný termín „nejpozději“ označuje soubor pohledávek, které vznikly od časového okamžiku v minulosti omezeného hranicí 3 let dle § 44 odst. 3 zákona o DPH do okamžiku 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku.

11. Ve vztahu k výše nastíněné sporné právní otázce je třeba uvést, že se jí již zdejší soud (s vědomím existence shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu) zabýval, přičemž se ztotožnil s výkladem aplikovaným žalovaným. Naopak výklad zastávaný žalobkyní označil za nelogický (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2017, č. j. 45 Af 15/2015-34). S ohledem na argumentaci žalobkyně použitou v nyní projednávané věci pak zdejší soud neshledal důvod se od tohoto svého závěru odchýlit. Shodně jako již zdejší soud učinil ve výše označené věci, je třeba i zde především poukázat na to, že v legislativních textech je obecně třeba vycházet z toho, že čas plyne od minulosti do budoucnosti. Jestliže by zákonodárce skutečně zamýšlel pro potřeby daného ustanovení počítat čas opačně, musel by to adresátům normy v textu ustanovení výslovně sdělit. K tomu však nedošlo, a je tedy třeba vycházet z obvyklého významu slova „nejpozději“. Tento výklad je pak podpořen i smyslem tohoto ustanovení, jež poskytuje výhodu opravy daně věřitelům, kteří jednají v souladu s řádnou péčí hospodáře, tj. alespoň základním způsobem si prověřují solventnost svých dlužníků. Ten, kdo riskantně poskytuje na úvěr plnění osobě, která je již na pokraji úpadku, by neměl být zvýhodňován před tím, kdo vstoupil do obchodního vztahu v době, kdy ještě známky snížené solventnosti nemusely být zjevné. Je naopak zcela nelogické, aby nárok na opravu daně měly daňové subjekty, které vstoupily do obchodního vztahu s dlužníkem v době, kdy již bylo z insolvenčního rejstříku zřejmé, že došlo k zahájení insolvenčního řízení a kdy se v insolvenčním rejstříku mohly seznámit s textem insolvenčního návrhu i jeho přílohami.
12. Žalovaný dále podle zdejšího soudu správně poukázal na to, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo k přijetí zákona č. 243/2016 Sb., který nabyl účinnosti dne 29. 7. 2016. Touto novelou bylo v § 44 odst. 1 zákona o DPH nahrazeno slovo „nejpozději“ slovním spojením „v období končícím“. Přestože si je soud vědom povinnosti rozhodovat podle právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, je třeba k této novele zákona o DPH přihlédnout, a to v tom smyslu, že jejím účelem bylo nepochybně upřesnit sporné znění ustanovení § 44 odst. 1 zákona o DPH tak, aby byl jeho výklad napříště jednoznačný. V důvodové zprávě k tomuto zákonu (sněmovní tisk č. 717/0, bod 19) se k tomu uvádí: „Navržená změna má za cíl pouze vyjasnit stávající úpravu zákona o dani z přidané hodnoty, jejím cílem není jakýkoli věcný posun této problematiky. Cílem vždy bylo umožnit daňovým subjektům opravovat pohledávky za dlužníky v insolvenčním řízení u pohledávek starších více než 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku. Tato úprava byla činěna ve prospěch věřitele. Při stanovení stáří pohledávek v období šesti měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku a mladších může docházet ke spekulativnímu vzniku pohledávek, které v konečném důsledku zaplatí stát a daňové subjekty jsou oproti státu značně zvýhodněny. Tímto stavem (pohledávky se stáří 6 měsíců a mladší) by docházelo k ekonomickým škodám státu a navíc by tento stav byl v hrubém nepoměru s ekonomickou teorií (ekonomická teorie

naznačuje, že tržní subjekty již 1 rok před úpadkem jsou schopny detekovat tento úpadek a od detekce mění chování vůči subjektu, který s vysokou mírou pravděpodobnosti nebude solventní, jelikož se snaží o hotovostní úhrady, platby předem, značné zálohové úhrady atd.) a praxí, což se nové znění snaží napravit. Navrhovaná úprava je pouhým zpřesněním současného legislativního textu.“ Důvodová zpráva tedy zpětně vysvětluje důvody, o kterých důvodová zpráva (sněmovní tisk č. 129/0) k zákonu č. 47/2011 Sb., kterým se mění zákon o DPH, jímž bylo ustanovení § 44 v tomto znění do českého právního řádu uvedeno, mlčela. Vyplývá z ní, že zákonodárce tento výklad zamýšlel od počátku a pouze užití nikoli zcela jednoznačného výrazu „nejpozději“ dalo vzniknout i odlišným výkladům, které však ve své podstatě směřovaly zcela proti standardnímu určování běhu času i proti smyslu § 44 zákona o DPH jako takového. Soud v této souvislosti poukazuje také na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155, v němž se mimo jiné uvádí, že „pokud zákonodárce je v určitém ohledu legislativně činný, nutno mít za to, že provádí změnu právní úpravy oproti předchozímu stavu, leda by bylo zjevné, že předchozí úpravu zachovává a pouze formulačně vyjasňuje bez změny jejího obsahu a významu.“ Podle zdejšího soudu v dané věci jde právě o poslední uvedenou situaci.

13. Krajský soud v Praze si je rovněž vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, na niž žalobkyně poukazuje, tedy především jeho rozsudků ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Afs 170/2014-42, a ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Afs 190/2015-57. Tyto rozsudky však ještě nemohly reflektovat poslední novelizaci příslušného ustanovení, v souvislosti se kterou zákonodárce mimo jiného osvětlil právě i důvody a okolnosti právní úpravy předchozí. Jak již zdejší soud uvedl ve shora označeném dřívějším rozsudku, v důsledku výše uvedeného lze citované závěry Nejvyššího správního soudu považovat za překonané (zdejší soud se ostatně se závěry Nejvyššího správního soudu neztotožňuje bez ohledu na zmiňovanou novelu z důvodů uvedených v odst. 11. tohoto rozsudku). Krajský soud v Praze proto i s vědomím sjednocovací povahy judikatury Nejvyššího správního soudu shledává možné se od této judikatury odchýlit. Pokud pak jde o další žalobkyní uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu (ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 117/2016-27), který se týká obdobné věci již po účinnosti zákona č. 243/2016 Sb., je třeba upozornit na to, že z jeho odůvodnění je zřejmé, že se soud danou novelou, resp. důvody jejího přijetí, vůbec nezabýval, a proto ani tento rozsudek zdejšímu soudu nebrání v tom, aby právě okolnosti přijetí zmiňované právní úpravy vzal způsobem shora uvedeným v potaz. Krajský soud v Praze tedy s ohledem na výše uvedené neshledal výklad shora citovaného ustanovení provedený žalovaným za nezákonný.
14. Jelikož soud neshledal žalobkyní uplatněnou argumentaci důvodnou a z obsahu správního spisu nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. července 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu